

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. augusztus 13.
(csütörtök)**

Szepesy László

16. AZ EGYHÁZ ÉLETRE KELTÉSE

Énekek: 264,1-2, 265,1-2.6-7

Alapige: Sofóniás 3,18-20

„Az ünnep miatt bánkódókat egybegyűjtöm, akik közüled valók; gyalázat terhe van rajtok. Íme, én elbánok minden te nyomorgatóddal abban az időben, és megtartom a sántát, és összeszedem a szétszórtakat, és híresekké és nevesekké teszem őket az ő gyalázatuknak egész földjén. Abban az időben elhozlak titeket, és akkor összeszedlek titeket, mert nevesekké és híresekké teszek titeket a földnek minden népe között, mikor megfordítom a ti fogságotokat a ti szemetek előtt, azt mondja az Úr.”

Imádkozzunk!

Méltó vagy, mennyei Édesatyánk arra, hogy valóban szívből, őszinte hittel és alázattal áldjunk Téged, mert valóban mindent oly szépen intéztél. Az evangéliumban élénk adod, hogy mint ígérted meg sok ezer évvel ezelőtt szent Fiadat, és a Szentírásban csodálatosan láthatjuk, mint bontakozott ki az üdvösség terve, munkája. Köszönjük, hogy Őbenne teljessé tetted a mi váltságunkat, a golgotai kereszten minden elvégeztetett. Hálát adunk, hogy azóta is Őhöz hívogatsz, és arra a hitre, amely egyedül Rá néz, amely egyedül Benne bíz.

Köszönjük Neked, hogy ebben a hitben akarsz a mindennapok során megerősíteni személyes csendességeinkben vagy a gyülekezet alkalmain. Hálát adunk azért, hogy a héten több helyen is megadtad az együttlét lehetőségét.

16. AZ EGYHÁZ ÉLETRE KELTÉSE

gét, a Rád figyelmet, az igei üzeneteket, de azt is látjuk, hogy gyakran elbukunk a mindennapok során. Elfeledkezünk arról, hogy Neked terved és akaratod van a mi személyes életünkkel, és ahelyett, hogy azt keresnénk, mit akarsz Te, az határoz meg minket, mit akarunk mi. Kérünk, hogy adj ebből szabadítást, és köszönjük, hogy azért teremtesz újjá, hogy új emberként élve Téged dicsőítsünk a legkisebb dolgokban is, ahogy az apostol mondja: akár eszünk, akár iszunk, akármit cselekszünk, azt a Te dicsőségedre tegyük. Mert Te elkészítetted ennek lehetőségét: Te új szívet adtál, megújítottad akaratunkat, és hit által új célokat adtál, új utakon vezetsz bennünket. Szeretnénk ezekben megerősödni, ha eltévedtünk, visszatérni, és ehhez is kérjük, Urunk, a Te szent igéd világosságát és útmutatását, mert abban adod elénk mindazt, amit Te magad is cselekszel, és amerre vezetni akarsz minket.

Így kérünk, hogy ezen a mai napon, fáradságos munka után is szólíts meg bennünket a Te igéddel úgy, ahogyan csak Szentlelked tud, hogy a szíveket formáló legyen, hogy az elhangzó szavak ne csak átmenjenek rajtunk, hanem mint mag a földben, elhalva életre keljen és gyümölcsöt teremjen mindenki más számára áldásként, és a Te nevednek pedig dicsőséget hozva. Így kérünk, hogy munkálkodjál most is bennünk, és add, hogy „ne szóljon igéd hiába”.

Szent Fiad nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Sofóniás próféta könyvének utolsó verseiben nem kisebb csodának lehetünk szemtanúi, mint annak az ígéretnek, hogy Isten a halálból életre kelti az egyházat. Amikor az igehirdetésre készülve többször átolvastam ezt az utolsó 3 verset, akkor kétféle, egymással ellenkező egyházképre lettem figyelmes. Az egyik egy halott, tehetetlen, szétesett egyház, a másik pedig egy életre keltett, aktív, összegyűjtött, Isten csodáit átélő egyház képe. Amikor rácsodálkoztam a kettő közötti különbségre – mert nagyon nagy a különbség –, és arra, hogy változhatott a halott élővé, akkor az fogalmazódott meg bennem, hogy csakis Isten kegyelmes munkája révén, mert ez a 3 vers arról beszél, amit Ő maga tesz értünk, egyházáért. Nem arról szól ez az utolsó 3 vers, hogy az ember az egyházban, a hívők milyen aktívak, és hogyan újítják meg a gyülekezetüket és ezeken keresztül az egyházat. Ennek a 3 versnek az alanya nem az ember, nem a hívők, nem az egyház szolgálói, hanem Isten maga. Az ember legfeljebb eszközként jelenhet meg Isten kezében. Testvérek, egy csavarhúzótól vagy fogótól nem várhatjuk el, hogy magától végezze el a feladatot. Kell, hogy valaki kézbe vegye, jó helyre vigye, ha kell, kicsit megszorítsa, jó irányba mozgassa, terelje, hogy betöltse feladatát, funkcióját. Isten ugyanígy munkálkodik általunk. Ő maga az, aki felhasznál bennünket, és Ő az, aki végrehajtja akaratát, és megújítja az Ő egyházát ezen versek ígérete szerint. Figyeljük csak meg az ígéretet, ki cselekszik. Ki más, mint az Úr?

Magáról mondja: „*egybegyűjtöm..., elbánok nyomorgatóddal..., megtartom..., összeszedem..., híresekké és nevesekké teszem..., elhozlak titeket..., összeszedlek titeket..., megfordítom a ti fogságotokat...*”! Látjuk, hogy mindemögött a hatalmas Úr áll? Amikor tehát az egyház megújulásáról beszélünk, akkor ahogy azt már számtalanszor mondtuk, nem új módszerekben, nem a fiatalokban, nem a népszerű programokban és más egyebekben kellene bízunk, hanem abban az Úrban, aki maga az élet forrása, aki egyedül képes arra, hogy újjáteremtsen emberi életet, aki egyedül képes megszabadítani foglyokat, aki egyedül képes megtartani a sántát, a nyomorultat. Mert ahogyan a zsidó nép – és közöttük az egyház – nem volt képes magát megszabadítani a babiloni fogságból, nem volt képes kiállítani egy embert, aki azt mondja, hogy na majd én összegyűjtök mindenkit, nem volt képes összeszedni tagjait, leszámolni az ellenségeivel – akár a belső, akár a külső (a babiloni népre gondolva) –, és hazatérni Jeruzsálembe új templomot, várost és országot építeni, nem volt képes egyetlen hívő sem hitet adni a Babilon kultúráját megszerető, ott maradni kívánó vallásoskodó zsidóknak, úgy egyetlen korban sem volt képes az egyház magát így megújítani, ahogyan ma sem képes. Erre egyedül az Úrnak van meg a hatalma. A megújulásnak, reformációnak, ébredésnek (ki hogyan nevezi) a forrása sosem az ember, hanem csakis Isten. Az élet sosem támadhat alulról, tőlünk, emberektől, hanem csakis fölülről, egyedül Istentől, rajtunk csak átáramolhat a hirdetett ígén keresztül, de ahogy az az ige a földbe hullva élő növényé változik, az nem az Úr ajándéka és kegyelme? Hát Pál apostol mit mond? „*Én plántáltam, Apollós öntözött, de Isten adta a növekedést*”. Testvérek, attól még, hogy a mag a földben van, az nem garancia arra, hogy abból élet fakad. Ahhoz kell az élet forrása, Isten maga, Ő teszi az Ő igéjét élővé, újjáteremtő erővé, Ő az, aki megújítja az Ő népét. Ezért a próféta által könyvének befejezéseként még utoljára Isten magára kívánja fordítani a figyelmünket, és arra szólít fel – és különösen a későbbi nemzedéket, a Babilonban élőket –, hogy egyedül csak az Úrban bízzatok, Benne reménykedjetek hívőként, gyülekezetként, egyházad tagjaként. Ez a néhány vers útmutatás azon hívőknek, akik olyan korban élnek, amikor az egyház látszólag halott, vagy legalábbis haldoklik, mert Babilonban ez volt a helyzet. Az egyház látszólag meghalt. De tudjuk jól, hogy ez nem csak a babiloni fogság idejére nézve igaz, az egyháztörténelem során számtalan korban átérték ezt a hívők, hogy az egyház halott állapotban van. Sokan azt mondják, hogy még napjainkban is ez a helyzet, ha nem is halott az egyház, de legalábbis nagyon haldoklik. Mert az egyház akkor is lehet lelkiileg halott, amikor látszólag, társadalmilag megítélve a dolgokat, nagyon aktívnak látszik. De minket nem csap ez be az, hogy szociálisan mennyire aktív egy gyülekezet. Ahhoz nem kell hit. A hitetlen ember is tud másokról gondoskodni. Jézus Krisztus figyelmeztet bennünket a Jelenések 3,1-ben: „*Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy*”. Az ilyen kor-

16. AZ EGYHÁZ ÉLETRE KELTÉSE

ban élő hívőket szólítja meg az Úr, mégpedig azért, hogy egyedül Őrá nézzünk, egyedül az Ő munkájában, tetteiben bízunk, arra várjunk, mert egyedül Ő az, aki képes megújítani az egyházat, a babiloni fogságból megszabadítani! Ennek az igeszakasznak az első üzenete tehát legyen ez számunkra, hogy az egyház megújulását, az ébredéseket ne emberi erőlködésektől várjuk, hanem az Úrtól magától. Őhöz kell fordulnunk ezzel a kérésünkkel, és Benne, az Ő munkájában kell bízunk.

Amikor erről a témáról van szó, mindig eszembe jut az, amit kedves lelkipásztorom mondott egykor, amikor kérdeztük, hogy az ébredés idején mégis mi volt másabb, mint ma? Mert ma is hirdetjük az evangéliumot, aktívan hívogatunk embereket személyesen, szórólapokkal, traktátusokkal, könyvekkel, bizonyágot teszünk Isten munkáiról, és az ébredésnek mégsincs nyoma. Azt felelte erre lelkészem, hogy Isten Lelkének munkája volt más akkoriban, mert látszott, hogy a Szentlélek maga munkálkodott, nem emberi izzadságszaga volt – bocsánat a kifejezésért – a szolgálatnak, hanem Isten áldását tapasztalták meg a hívők azon, amit maguk tettek. Úgy fogalmazott a lelkészem, és ezt értsük jól: akkoriban, ha az ember falun elkiáltotta magát az utcán, hogy Jézus szeret téged, a fél utca megtért. Nem azért, mert olyan nagyszerűen mondtad, olyan szép hanglejtéssel, vagy mert olyan szervezett alkalom lett volna, hanem azért, mert Isten Szentlelke könyörült, olyan idők voltak, amikor az Úr meg kívánta újítani az Ő egyházát. Ez nem embernek, hanem Isten Szentlelkének munkája volt. Ezt sosem szabad elfelednünk, akkor sem, amikor az egyház éppen a babiloni fogság idejét éli újra meg újra. Őbenne kell bízunk és reménykednünk, Őt kell várnunk a megújulással. Miért? Azért, mert Isten hűséges, és erről sose szabad elfeledkezni a babiloni időszakokban, hogy Ő hűséges az Ő népével kötött szövetségben. A köszöntésben felolvastam és idéztem az 5Mózes 4. fejezetéből. Most egy bővebb szakaszt hadd idézzek belőle. Ezt mondja még Mózes korában Isten jó előre nézve Isten népének sorsáról: *„Hogyha majd fiakat és unokákat nemzesz, és megvénhedtek azon a földön, és elvetemedtek, és csináltok magatoknak faragott képet, akármihez is hasonlót, és gonoszt cselekesztek az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt, haragra ingerelvén őt: Bizonyásgul hívom tiellenetek e mai napon a mennyet és a földet, hogy elveszvéen hamarsággal elvesztek a földről, amelyre átmentek a Jordánon, hogy bírjátok azt; nem laktok sok ideig azon, hanem pusztára kipusztultok róla. És az Úr szétszór titeket a népek közé, és szám szerint kevesen maradtok meg a népek között, akik közé visz titeket az Úr”* (25-27. vers). Nem döbbenetes, hogy már Mózesnek megmondta, mi történik az egyházzal, ha hátat fordít az Úrnak? Ez teljesedett be a babiloni fogságban, ez a kipusztulás, szétszórás, és az, hogy a nép száma megcsappant, csak egy maradék tartatott meg. De ezzel nincs vége, mert folytatja Isten: *„De ha onnan – mármint a büntetés helyéről – keresed meg az Urat, a te Istenedet, akkor is megtalálod, hogyha tel-*

jes szívedből és teljes lelkedből keresed őt. Mikor nyomorúságban leszel, és utolérnek téged mindezek az utolsó időkben, és megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez, és hallgatsz az ő szavára: *(Mert irgalmas Isten az Úr, a te Istened), nem hágy el téged, sem el nem veszít, sem el nem felejtkezik a te atyáidnak szövetségéről, amely felől megesküdött nékik*” (29-31. vers). Látjuk, hogy Isten még a büntetésekben is hűséges marad az Ő szövetségéhez és az Ő népéhez? Ő neki az egyház a saját népe, Ő nem teheti és nem is teszi, hogy elfeledkezne rólunk, akkor sem, amikor ilyen időkkel büntet. Ő akkor is hű marad, mert Ő irgalmas, és ez az, amiért reménykedhetünk és várhatjuk az egyház megújítását, mert Isten csak egy darabig nézi népének romlását, egy darabig bünteti csak meg, de utána megújítja. És ezért van itt ez az ígélet a könyv utolsó 3 versében, hogy összeszedem, legyőzöm ellenségeit, megtámogatom a sántát, mert Isten hűséges. Ezért, amikor az egyház látszólag halott, a hívőknek még akkor is van alapja várni és reménykedni az Úr megújító munkájára, mert Isten hűséges marad.

Második fő üzenete ennek az igeszakasznak, hogy a hívők akkor sem keseredhetnek meg, és adhatják fel az Úrban való reménységet és hitet, amikor úgy látják, hogy az egyházban egyre rosszabb és rosszabb a helyzet, mert nekünk akkor is a mi megtartó Istenünket kell várnunk, és Őrá kell néznünk, arra, hogy Ő mit ígért, és hogy Ő milyen hűséges. Mert milyenek írja le nekünk Sofóniás a babiloni fogságba került egyházat? Olyannak, mint egy halottat, vagy legalábbis úgy tűnik, hogy nagyon a végét járja. Nézzük meg kicsit részletesebben, hogy milyenek írja le ezt a halott egyházat a próféta!

Először azt mondja az Úr egyháza tagjairól, hogy bánkódnak. *„Az ünnep miatt bánkódókat egybegyűjtöm”*. Miért és min bánkódik a hívő nép? Hát az egyház állapotán. A templom elvétetett tőlük, nem lehet templomba menni. Tavasszal volt egy kis részünk ebből, egy kis ízelítőt kaptunk, mit jelent, amikor a hívő ember nem jöhet a gyülekezetbe, a gyülekezet közösségébe. Az áldozások abbamaradtak a babiloni fogság idején. Ezt már korábban mondtam, hogy az áldozatok Isten kegyelmére, Krisztusra, az Ő áldozatára mutattak előre a hívőknek az Ószövetség idején. És ez elvétetett tőlük. Testvérek, tőlünk is nem elvétetett egy időre az úrvacsora, a keresztség örömhíre, amiben látjuk, hogy Krisztus vére hogy mossa meg az embert bűneiből? Legalábbis erre emlékeztet minket hit által a Szentlélek. Az évenkénti ünnepeket el kellett halasztania a zsidóságnak, tudjuk jól, hogy amíg Izrael országa fennállt, egy zsidó férfi évente háromszor felment a templomba az év nagy ünnepein. Babilonban nem volt lehetőség az ilyen összegyűlésre. Hol és mikor? Összegyűlik az izraeli nép? A babiloni helyőrség azonnal szétveri őket. Mit lázongtok itt? Mit gyűltök ti egybe? Elvétetett az összegyülekezés lehetősége. Az egyház tagjai szétszórva éltek egymástól, mert nem egy város egy kerületébe, hanem városszerte és több tartományban éltek. Tudjuk jól, a fogság utáni könyvek beszámolnak róla, hogy nemcsak Babilon városába, hanem

16. AZ EGYHÁZ ÉLETRE KELTÉSE

különböféle tartományokba szóródott szét a zsidóság. Nem pusztán csüggesztő, aggasztó volt a helyzet, hanem valóban olyan, amiért a hívő emberek jogosan szívük mélyéből, őszintén bánkódhattak az egyház állapotán. Már ha szívén viseli valaki az egyház állapotát. Mert éltek olyanok is Babilonban – és ma is élnek nagyon sokan –, akik csak saját üdvösségükkel törődnek, azért hisznek, hogy az ő életük rendben legyen, a problémák megoldódjanak, a menny be legyen biztosítva, és legyen egy biztos segítség, ha netán magamnak nem sikerül megoldani az élet nagy problémáit. Számukra Isten szabadítása maguknak kell. Nem számolnak azzal, hogy ők egy test tagjaivá tétettek, Isten népének tagjává, akik között sok a megkötözött, bűneivel, bajaival, gondjaival küzdő ember, és velük nem foglalkoztak. Lehet, hogy esetleg a helyi gyülekezettel törődtek egy keveset, de az egyház állapotára nem sokat gondoltak, nem is imádkoztak érte. Az Úr azonban látja azokat – és ez az igevers is erről beszél –, ismeri azokat, akik bánkódnak népe sorsáért, akiknek fáj az evangélium elhallgatása, mellőzése, azért, mert szívügyük nekik. Isten ismeri őket. Tehát milyen volt az egyház állapota? Olyan, amire a hívők ránéztek, és bánkódtak őszintén.

Azután azzal folytatja a próféta, hogy az egyház tagjain gyalázat van: „*gyalázat terhe van rajtuk*”. Ez nem a bűn miatti gyalázat terhe, amikor a világ jogosan botránkozik meg a vallásos emberek nagy bűnein, hanem ez az a gyalázat, amit a hívőknek kellett elszenvedniük hitükért, reménységükért. Mert mindig vannak és lesznek is olyan emberek, akik a hívőket gyalázzák reménységükért. Te Istent vártad, nézd meg, mi lett belőle! Hol volt a te hatalmas Istened, amikor Jeruzsálemet lerombolták? Talán nem tudja megvédeni az Ő népét, és megakadályozni azt, hogy saját templomát lerombolják? Kiben bízol te? Abban, aki hagyja, hogy ilyen körülmények között élj, távol az otthonodtól és hazádtól? Milyen Isten az, aki ezt hagyja megtörténni népével? Ilyen és ehhez hasonló gúnyolódás, gyalázás volt, amit el kellett szenvedniük a hívőknek. Sokan tették fel ezt a kérdést a zsidóknak, különösen azon népek közül, akik Júda körül éltek, a szomszédok, akik mindig is gyűlölték a hívőket hitük miatt. Testvérek, mindig vannak és lesznek olyan emberek, akik gyalázzák a hívőket reménységükért, Istenbe vetett hitükért. Ma is hány családtag mondja, hogy te hiszel Istenben? Nem látod, milyen betegséget bocsátott rád? Elvette a szerettedet. És tudják sorolni a bajokat. Nem szégyellnek és nem átallnak gyalázni az Urat.

Azután azt mondja az Úr, hogy az egyház állapota azért is volt rossz, mert nyomorgatták annak tagjait. Óh, ennek is, a hívők nyomorgatásának, hányféle útja-módja létezik! Nem csak az állami üldözést kell ez alatt értenünk, azt az elnyomást, ami Babilonban volt, vagy amit a kommunizmus alatt kellett sok hívőnek megtapasztalnia hazánkban a saját bőrén, mert sokféle módon lehet Isten népét gyötörni, negatívan megkülönböztetni, hátrányos helyzetbe hozni. Ez a nyomorgatás rosszabb a gyalázásnál, mert amíg ez utóbbi csak

szóban történik, fájó az is, de a nyomorgatás nagyobb fájdalmat és veszteséget okoz a hívőnek nem csak lelkileg, hanem gyakran fizikailag is. Tehát ezt az egyházat nyomorgatták, gyalázták, a hívők bántódtak benne.

Ráadásul Isten még úgy beszél erről az egyházzal, mint egy szanta emberről. Ezt mondja az Úr: „*megtartom a sántát*” az egyházban. Miért beszél sántáról? Miért használja az Úr ezt a képet egyházzal kapcsolatban, hogy az egyháza olyan, mint egy szanta ember? Milyen sántáról van itt szó? A sántára ugyebár az jellemző, hogy az egyik végtagja, a lába szinte használhatatlan. Olyan, mint ami elhalt, így nem tudja elvégezni feladatát, nem tud segíteni a járásban, sőt, akadályozza az embert a rendes járásban. Ugyanígy értelemben beszél az Úr az Ő egyházáról. Annak tagjai közül sokan – mondja a babiloni korra is gondolva – elhaltak, nem végzik a szolgálatukat – bosszúságot a kifejezésért –, csak úgy lógnak a testen tehetetlenül, és az egész test sántít miattuk. Nem éppen dicséretnek szánt kép ez: a test tagjainak nagy része elhalt. Országszerte is hány ilyen gyülekezet van a mai nap is, nem? A test tagjainak nagy rész elhalt, csak néhány ember hordozza szívében az evangélium sorsát, szolgálatát, a többiek meg csak nézik, és lógnak rajtuk. Maguk nem járulnak hozzá a gyülekezet fennmaradásához sem lelkileg, sem anyagilag, sem szolgálatukkal, hanem csak eljárnak, elvárják, hogy vigasztalják őket a bajban, erősítsék, bátorítsák őket, de maguk nem akarnak tenni semmit az evangélium ügyéért és a gyülekezet életéért. Gyakran még az sem érdekli őket, amit Isten üzen nekik az ígén keresztül, ami elhangzik a gyülekezetben. Szomorú kép és diagnózis ez Istentől az egyházzal.

A következő, amivel jellemzi egyházát az Úr, hogy szét van szórva. A zsidóságot, tudjuk jól, mint mondtam, nemcsak Babilon városába vitték, hanem különböző tartományok nagyobb városaiba is. Szét voltak szórva, mint egy szétszéledt nyáj. Országszerte is ma hány olyan gyülekezet van, ahol csak 1-2 hívő ember él, és nincs élő közösségük? A magyar hívő nép szét van szórva. De egy élő gyülekezetben is lehetünk szétszórva, nem kell ahhoz vidékre menni. Egy nagy gyülekezetben, akár a sajátunkban is élhetünk szétszórva, ha nem köt össze minket Krisztus és a testvéri szeretet.

Látjuk tehát, hogy milyen siralmas állapotba jutott Isten egyháza a babiloni fogság idején, de nemcsak akkor, hanem juthat bármikor, ha hátat fordít az Úrnak. Annak tagjai bántódnak, gyalázzák és nyomorgatják a hívőket, sokan közülük lelkileg halottak, és a hívők között nincs közösség, szét vannak szórva. Szomorú kép ez Krisztus egyházáról, de két dolgot nem szabad elfelednünk. Az első az, hogy az egyház saját bűnei miatt jutott ebbe az állapotba. Sofóniás könyvét tanulmányozva ezt számtalan alkalommal hallhattuk, a próféta által ezt Isten többször kijelentette. Isten büntetése volt az egyháznak ez az állapota, és erről Dániel próféta maga is bizonyosságot tesz könyve 9. fejezetében már a fogságban. Amikor közeledni látszik a fogság vége, mert letelik a 70 esztendő, Dániel nem ujjongani kezd, bár reményked-

16. AZ EGYHÁZ ÉLETRE KELTÉSE

ve néz a szabadulásra, hanem visszatekint és bűnbánatot tart. A mi atyáink bűnei miatt, és a mi bűneink miatt jutottunk ide, Uram, ahogy megmondta Mózes könyvében. Ez pedig azt jelenti, hogy az egyháznak ezt az állapotát is az Úr kezéből kell elfogadnunk, bármennyire is fájdalmas és szomorú is ez. Látnunk kell Isten igazságát az ítéletben, és alázattal csak annyit mondhatunk a prófétával együtt: „*Tiéd, Uram, az igazság, mienk pedig orcánk pirulása*” (Dániel 9,7). Ha halott az egyház, azért sose más hibáztassunk, hanem a saját bűneinkre és a mi elődeinkére nézzünk, ahogy Dániel próféta is tette, és mondjuk azt, hogy Uram, Te igazságosan cselekszel és ítélsz, „*mienk ... orcánk pirulása*”.

A második dolog azonban az, hogy alázattal kell hordoznunk az egyháznak ezt az állapotát, és várunk kell az Úrra, aki megígérte, hogy az adott időben megújítja majd az Ő népét, mert erre is ígéretet tett. A hívő nép sose keseredhet bele pusztán a saját bűneibe annyira, hogy remény nélkülivé váljon. Mindig az Úrra és az Ő ígéreteire kell néznünk, és ezért reménykedő népnek kell lennünk. Nem tudjuk, mikor jön el az a nap, amikor az Úr ebben a 3 versben összefoglalt megújítást véghez viszi, nem is akkor van az, amikor mi akarjuk. Ó, Testvérek, hányszor akarjuk, hogy mikor jön már, miért késik az Úr, most kellene, itt az alkalmas idő, Uram, de nem a mi akaratunktól függ ez, hanem attól, hogy mikor lesz az idő alkalmas rá, mert ezt az időt az Úr a maga kegyelme és irgalmassága szerint határozza meg. Ő tudja, hogy mikor fog ez a szabadítás bekövetkezni, mikor újul meg Isten egyháza. Nekünk türelmesen várunk és szolgálunk kell addig a napig, hiszen Isten tanítani akar minket az egyház romlott állapotán keresztül is – nem a panaszkodásra, nem az egymásra mutogatásra, hanem – a kereszthordozásra, az alázatra, a hosszútűrésre, és elsősorban arra, hogy Őtől kérjünk és várjunk mindent. A romlott egyházon keresztül Isten a kereszthordozást gyakoroltatja az Ő népével. Ha tehát az egyháznak ezt a romlását kellene átélnünk – adja az Úr, hogy ne kelljen –, ne csüggedjünk, hanem alázattal tanuljuk meg elhordozni a ránk helyezett keresztet, és az Úrra nézzünk.

Ez a harmadik és fő üzenete ennek a szakasznak, hogy az Úr megújító munkájában kell bízunk, mert megígérte azt, hogy ez az állapot sosem az egyház végleges állapota, hanem meg fogja újítani az Ő népét! Ezért kezdem ezzel az igehirdetést, hogy ez az utolsó 3 igevers csodálatosan Isten egyházának megújítását festi le előttünk! Láttuk, hogy milyen siváran volt lefestve Isten népének helyzete. Nézzük meg, hogy milyen csodát ígér meg Isten, hogyan újítja meg az Ő népét!

Azt mondja: a „*bánkódókat egybegyűjtöm*”. Testvér, nem leszel egyedül. Akiknek szívügyük az egyház, azokat Isten egybegyűjti majd, az ébredések, a megújulás idején Isten összegyűjti az Övéit, közösséget ad az Övéinek.

Aztán azt mondja: „*elbánok ... nyomorgatóddal*”, leszámolok ellenségeddel. Micsoda nagy kegyelem ez, és mennyire csodálatosan mutatkozott meg

a Babilonból való szabadítás idején! Mert ki gondolta volna akkoriban, hogy a zsidó nép nagy ellensége, a hatalmas, fél világot leigázó és uraló Babiloni birodalom egyik napról a másikra meg fog szűnni? Márpedig a történelem tanúskodik erről, hogy ez így történt. Történelmi mértékkel mérve rendkívül rövid idő alatt jöttek a perzsák, és egyik nap még volt Babilon, a másik nap elbukott. Senki nem tudta megjósolni ezt előre, nem lehetett megmondani. És ebből is látszott az Úr szabadításának csodálatos volta. A zsidók semmit sem tehettek ez ügyben, Isten mégis véghez vitte, amit megígért, megszabadította népét az ő ellenségeitől. Az után gondoljunk Ezsdrás és Nehémiás korára is. Hányan akarták megakadályozni a templom és a jeruzsálemi fal építését! A környező népek vezetői összefogtak ellenük, az Úr mégis megakadályozta őket gonosz tervük véghezvitelében! Testvérek, mögöttünk is van egy ilyen időszak, a kommunizmus korszaka, amikor a világ proletárjai egyesültek, hogy legyőzzék az egyházat, és azt hirdessék, hogy néhány évtized múlva üresek lesznek a templomok. És a 40 évig tartó fogságnak mégis vége lett. A kommunizmus – állami szinten legalábbis – megszűnt, de az egyház még mindig áll, és megszabadult az állami elnyomástól. Isten szabadító Úr.

Aztán ezt ígéri: „*megtartom a sántát*”. A félig halottat Isten megtartja, számára alkalmas szolgává teszi! Megújítja az ő életét. Megteheti ezt, hiszen Ő maga az élet forrása, Ő képes arra, hogy a sántákat újra járókká, a süketeket hallókká, vakokat látókká, a foglyokat szabadokká, a szolgákat gyermekekké tegye, akik hálából és nem kényszerből szolgálnak az Úrnak, az Atyának!

Ezt is ígéri: „*összeszedlek titeket*”. Micsoda ígéret ez! Halljuk mögötte a jó Pásztor szavát! Annak a jó Pásztornak, aki Máté evangéliumában ezt mondta, ezt írja róla az evangélista: *Krisztus, „mikor pedig látta a sokaságot, könyörületességre indula rajtok, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok”* (Máté 9,36), és Ő azért jött, hogy összegyűjtse az Övéit. Ugyanez a jó Pásztor Sofóniás könyve végén a 3 versben háromszor is megismételi ezt az ígéretet: *összeszedem, összegyűjtöm az én juhaimat, mert Krisztus az, aki munkálkodik.*

Ráadásként pedig azt is megadja, ezt is kétszer megismétli az Úr, hogy „*híresekké és nevesekké*” teszi az Ő népét. Mi ez a hírnév? Ez alatt a szabadításra kell gondolnunk. A szabadítás lesz olyan, ami miatt Isten népe híressé válik. Mert Isten olyan módon szabadította meg az Övéit, hogy azon csodálkozott minden nép és nemzet. Gondoljunk az egyiptomi szabadulásra! Miután megtörtént a tíz csapás és a csodálatos kivonulás, a vízen való átkelés, Kánaán minden népe hallott arról, hogy mit tett az Úr Egyiptomban, hogyan szabadította meg az Ő népét mintegy halott állapotból. Ráháb bizonyosságot tett a kémeknek erről (Józsue 2,10-11). Azt mondja: *hallottuk, mint keltetek át a Vörös-tengeren és hozott fel titeket az Úr, és megfélemlített*

16. AZ EGYHÁZ ÉLETRE KELTÉSE

a mi szívünk. Azt mondja az Úr, hogy a babiloni fogságból való szabadulás és az onnan való hazatérés ugyanilyen nagy csoda lesz, amelyen a népek el fognak csodálkozni, és valóban azzá is tette az Úr. Gondoljuk végig! Hiszen nemcsak a Babiloni birodalom megdőlése volt váratlan és hatalmas isteni csoda, hanem az is, hogy egy hazájától, templomától, áldozataitól megfosztott nép 70 év után – rengeteg idő, nekünk ez a 40 év is sok volt, és nagy kárt tudott tenni népünk identitásában – sem olvadt bele teljesen a babiloni kultúrába, hanem az Úrban hitt, hazatért, megépíthette templomát, városát és országát, és továbbra is hihetett az Úrban. Mi ez, ha nem Isten csodálatos munkája? Mert ez egy páratlan dolog a történelemben, hogy egy nép ennyi mindent túléljen! Nem az ő érdemük, hanem az isteni megtartás csodája. Nagy csoda volt ez akkoriban, ahogyan a reformáció idején is azzá vált, amikor az Úr a látszólag halott egyházból életre keltette népét, megújította azt, vagy amikor a vallásos hagyományokba süllyedt, alvó egyházát felkeltette az ébredések idején. Mindig nagy csoda, amikor az Úr megújítja az Ő egyházát, az emberek csak megdöbbennek: mi ez, amit mi átélünk, amit látunk, hogy ennyien elkezdenek hinni az Úrban? Hogy lehet ez? A világ megdöbben ezen.

Látjuk tehát, hogy milyen csodálatos helyreállítja az Úr a népét, és ezt ígéri mindig is az Ő hűsége miatt! Közösséget jelent, összegyűjtetést, élő gyülekezeti tagokat, akik szolgálnak, ellenségtől való biztonságot, a szabadítás hírét, hírnevét. Mindezt pedig az Úr viszi véghez az Ő népéért! Pont ezért zárul ezzel Sofóniás könyve: higgy az Úr ígéréteiben, abban, hogy Ő minden korban meg tudja újítani az Ő egyházát, az Ő népét, várjad az Ő munkáját Neki szolgálva, ígéreteiben bízva, hordozd alázattal egyházad állapotát, nyomorúságait, és adj hálát az Úrnak már előre az Ő csodálatos megújító kegyelméért és szeretetéért, amelyet megmutat vagy neked vagy az utánad jövőknek Jézus Krisztus miatt, és az egyház történetében ezt láthattuk is számtalan alkalommal. Pont ezért ilyen korokban is az Úr nem azt akarja, hogy elcsüggedjünk, hanem hogy szemeinkkel Rá nézzünk, Őbenne bízunk, és Őt várjuk. Szentlelke segítsen nekünk ebben, és tegyen minket ilyen, az Úrban bízó és reménykedő hívőkké!

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt, Urunk, alázattal és bűnbánattal kell Hozzád fordulnunk, mert egyházunk romlott állapota mindig is a mi bűneink miatt van. Hogyha Te ébredést adsz, hogyha emberek Hozzád térnek és újjászületnek, hogyha még nem hunyt ki az evangélium fénye, ha még hirdettetik az gyülekezetekben, az mindig a Te áldásod és a Te nagy kegyelmed munkája. De minden romlás, minden bűn, minden mulasztás, minden közösségszétesés, minden gyalázat a mi bűnünk miatt van, és jogosan érnek utol bennünket ezek az ítéletek. „*Mienk, oh Uram, orcánk pirulása*”, és Tiéd a Te igazságod.

De köszönjük, hogy a Te kegyelmed nagyobb minden mi bűnünknel, köszönjük, hogy minden büntetés után megígéred a megújítást, mert nem hagyatod és nem viseled el, hogy néped szétszórva éljen ilyen gyalázatban és nyomorúságban, hanem mint jó Pásztor tekintesz ránk, látod szétszórtságunkat, és összegyűjtesz bennünket. Könyörülsz rajtunk irgalmasan, és ezért szeretnénk Téged dicsőíteni és magasztalni, mert mindig is Te voltál népednek erőssége, felépítője, és ma sincs ez másként.

Magasztalunk Téged gyülekezetünkért, ezért a közösségért, az élő hitű testvérekért, akikkel együtt lehetünk alkalomról alkalomra, akikkel együtt élhetünk örömben, bánatban osztozkodva. Köszönjük azokat a testvéreket az egyházban, akiket adsz. És köszönjük, hogy még hirdettetik az evangélium, még van kegyelmi idő, de látjuk már a romlás jeleit is népünk körében, látjuk az érdektelenséget, az istentelenséget, ezért Hozzád fohászkodunk, újíts meg bennünket, és adj ébredéseket, megújulást. És köszönjük, hogy nem nekünk kell ennek idejét kitűzni, bármennyire várjuk, reméljük is, ez a Te hatalmadban van. Segíts, Urunk, nemcsak elfogadni ezt, hanem alázattal Rád bízni, és addig is Téged dicsőíteni és szolgálni.

Kérünk, így újítsd meg egyházunkat, adj ébredést magyar népünk körében, hogy mindenféle babonáságaiból, istentelenségéből, világiasságából Hozzád térhessen. Könyörgünk egyházunk szolgálóiért: gyülekezeti tagoktól lelkészeken, presbitereken át minden szolgálóért, akire bíztad az evangéliumot és a bizonyágtételt. Kérünk, add, hogy áldás legyen a mi szolgálatainkon, erősíts meg bennünket az evangélium örömhírében, és add a Te ígéretet a mi szánkba.

És könyörgünk, hogy áldd meg magyar népünk vezetőit is, hogy Rád tudjanak mutatni, és népedet úgy igazgatni, ahogy Igédben írva van. Szentlelked vezesse és támogassa őket.

De kérünk egyen-egyenként is, hogy a Te uralmad látszódjék meg a mi életünkön. Amikor szeretteink látják jó cselekedeteinket, ne minket magunkat lássanak pusztán, hanem Téged, aki mögöttünk állsz, aki előkészíted ezeket a jó cselekedeteket, hogy azokban járjunk, aki munkálsz bennünk az akarást és a véghez vitelt is. Kérünk, ez hadd látszódjék meg, mutasd meg magadat nekünk és szeretteinknek.

Könyörgünk gyászoló testvéreinkért, akik elveszítették szerettüket, Te, aki a „*minden vigasztalás Istene*” vagy, és aki magad vagy „*a feltámadás és az élet*”, könyörülj rajtuk, és adj erőt elhordozni a gyász terhét.

Könyörgünk beteg testvéreinkért, azokért különösen, akik műtét előtt állnak. Kegyelmesen hadd tudjanak Benned megerősödni, és életüket továbbra is Rád bízni. Köszönjük, hogy Te „*minden kegyelem Istene*” vagy.

Kérünk Téged, áldd meg a csendeshetek hátralévő részét, az alkalmakat tedd gyümölcsözővé, és segíts Téged várnunk vissza az ég felhőin át, ahogy ígérted, add, hogy sose feledkezzünk el erről a fő ígéretedről, de inkább kér-

16. AZ EGYHÁZ ÉLETRE KELTÉSE

jük, hogy tolódjon még az a nap, hogy minél többen még Hozzád térhessenek. Hívd el azokat, akikről így rendelkezted, hogy a Tieid legyenek, és amikor magad mellé veszel minket, köszönjük, hogy reménységgel lehetünk majd, hisz Hozzád hazamegyünk, mert Te helyet készítesz számunkra.

Kérünk, addig is minden napon őrizz minket a kegyelemben, segíts a Te utaidon járni, bukásainkból emelj fel minket, bűneinkből szabadíts kegyelmesen golygatai keresztáldozatodért!

Ámen.

265,1-2.6-7 ének

1. HAGYJAD az Úr Istenre Te minden utadat,
Ha bánt szíved keserve, Ó néked nyugtot ad.
Ki az eget hordozza, Oszlat felhőt, szelet,
Napját rád is felhozza, Atyád ő, áld, szeret.

2. AZ ÚRRA bízzad dolgod: Könnyebbül a teher;
Ezer baj közt is boldog, Aki nem csügged el.
Minek a gond, a bánat? Mit gyötröd lelkedet?
Az Istent kérjed, várjad, S megnyered ügyedet.

(...)

6. ŐBENNE vesd halálig Jó reménységedet:
Ő biztos révbe szállít A bajból tégedet.
Bár késik a segítség És nem találsz vigaszt:
Eloszlik gond és kétség Előbb, mint véled azt.

7. Ó MEGCSELEKSZI végre Velünk azt, ami jó;
Ösvényünk erőssége Te vagy, Mindenható!
Bár nehéz földi pályánk, Könny lepi és tövis,
De örök pálma vár ránk: Utunk a mennybe visz.